

medens man i øvrigt ved at lade Beløbene gaa tilbage til Kommunerne og udskrive Formue- og Indtægtsskatten har forsøgt at tilvejebringe Udligning. Men Folketingets Bestræbelser maa sikkert gaa ud paa, at denne Forlodsbeskatning bliver saa lille som muligt, og kunde man faa den helt bort, vilde det være det ønskeligste.

Om den af Landstinget foreslaaede Ejendomsskyld have vi udtalt, at vi anse den at være alt for høj. Dog jeg skal ikke dvæle nærmere ved dette Punkt. Det er blevet saa udførligt og tilfredsstillende begrundet af det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard), at jeg kan spare mig at komme nærmere ind derpaa. Ejendomsskyld er desuden behæftet med meget væsentlige Mangler, og disse ere, naar man ser ret til, for en Del de samme som de, der hæfte ved Hartkornsskatterne. Den har det forud for Hartkornsskatterne, at den ved Vurdering paalignes paa ny hvert femte Aar, men den ligner Hartkornsskatterne paa to væsentlige Punkter, nemlig deri, at den for de 1,2 pCt.s Vedkommende i ethvert Tilfælde lignes paa hele Ejendommens Værdi, uden Hensyn til, hvor meget den paagældende Ejer virkelig ejer deraf, altsaa uden Hensyn til Behæftelserne. Og lad mig tilføje, at den følger paa en vis Maade et Plus til Hartkornsskatternes Uretfærdighed derved, at den endogsaa beskatter Ejendommen ud over den nominelle Værdi, idet den ogsaa tager den kapitaliserede Tiende og Arvefæsteafgift med. Det andet Punkt er noget, man maaske vanskeligere kommer bort fra. Det er dette, at den beskatter Ejendommen uden Hensyn til Ejerenes Udbytte af den. Det, der burde stræbes hen til, hvis man stod paa Bar Bund i disse Sager og skulde afgøre dem efter det principielt forsvarlige, var naturligvis, at der ogsaa blev taget Hensyn dertil. Dette vil maaske være vanskeligere at opnaa, men det, som der efter min Mening i ethvert Tilfælde bør stræbes hen til, er, at der ikke svares Skat hverken af de Behæftelser, jeg før omtalte, Tiende- og Arvefæsteafgiften, og heller ikke af den Gæld, der indestaar i Ejendommen. Dette gælder i ethvert Tilfælde for Statsskatternes Vedkommende. For Kommuneskatternes Vedkommende indrømmer jeg, at Sagen stiller sig noget anderledes. Der vil man neppe kunne komme bort fra, at i ethvert Tilfælde noget lignes paa den fulde Værdi, og det af den Grund, at der med Hensyn til Kommuneskatter gælder andre Betragtninger end med Hensyn til Statsskatter. Her med-

fører selve den faste Ejendoms Tilstedeværelse i Kommunen visse Udgifter og Byrder for Kommunen, som denne maa have nogen Erstatning for, uden Hensyn til hvad denne Ejendom afkaster, og det vil, selv om man faar den mellemkommunale Beskatning, være saa godt som umuligt at ramme saadanne Ejendomme, for saa vidt som Virksomheden ikke afkaster nogen synderlig Gevinst og dog, som sagt, medfører meget betydelige Byrder for Kommunen. Jeg behøver blot at tænke paa de Byrder, et Fabrik anlæg medfører for en Kommune. Der maa derfor kunne tages en Skat af de faste Ejendomme, der dertil benyttes, selv om en saadan Virksomhed i Virkeligheden kun giver et meget ringe eller maaske slet intet Udbytte. Dog det er Betragtninger, der kun gælde for den kommunale Beskatning og ikke for Statsbeskatningen. Den af Landstinget foreslaaede Ejendomsskyld lægger saaledes en meget tungere Byrde paa den Kapital, der er anbragt i fast Ejendom, end paa den løse Kapital. Det er det andet Kardinalpunkt, som forekommer mig at være uretfærdigt i denne Skat, saaledes som den er foreslaaet fra Landstingets Side. Det Beløb, som den faste Ejendom skal svare, er jo ikke mindre end 2½ Gange saa stort som det, den løse Kapital skal svare, men desuden kommer dertil det Plus, som hidrører fra Beskatningen af Tiende- og Arvefæsteafgift osv. og det, der svares af den Del af Ejendommen, som Ejeren slet ikke ejer, nemlig den Del, der er behæftet med Prioriteter. Jeg tror ikke, man ret vel kunde tænke sig, at man her i Folketinget nogen Sinde skulde gaa ind paa noget saadant. Spørgsmaalet om de smaa Ejendomme er jo udførligt behandlet ikke mindst af den ærede Ordfører, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Tanken om et Fradrag har jo været fremme, og jeg vil dertil sige, at skal der svares et Fradrag, bør det vistnok ikke være saaledes, at Ejendomme af en vis Værdi gøres fuldstændig skattefri, og at den fulde Skat saa indtræder, saa snart man kommer op over denne Værdigrænse, men det burde være saaledes, at Fradraget var ens for alle Ejendomme, i ethvert Tilfælde op til en vis Grænse. Det forekommer mig ogsaa ret utvivlsomt, at der i et Fællesudvalg maa rejses Spørgsmaal om en Overgangstid. Jeg tror neppe, man vil kunne undgaa det, da den Omvæltning, der ellers vil fremkomme, vil blive lovlig stor. — Det er jo ogsaa en Tanke, man fra forskellige Sider her i Salen ingenlunde har